

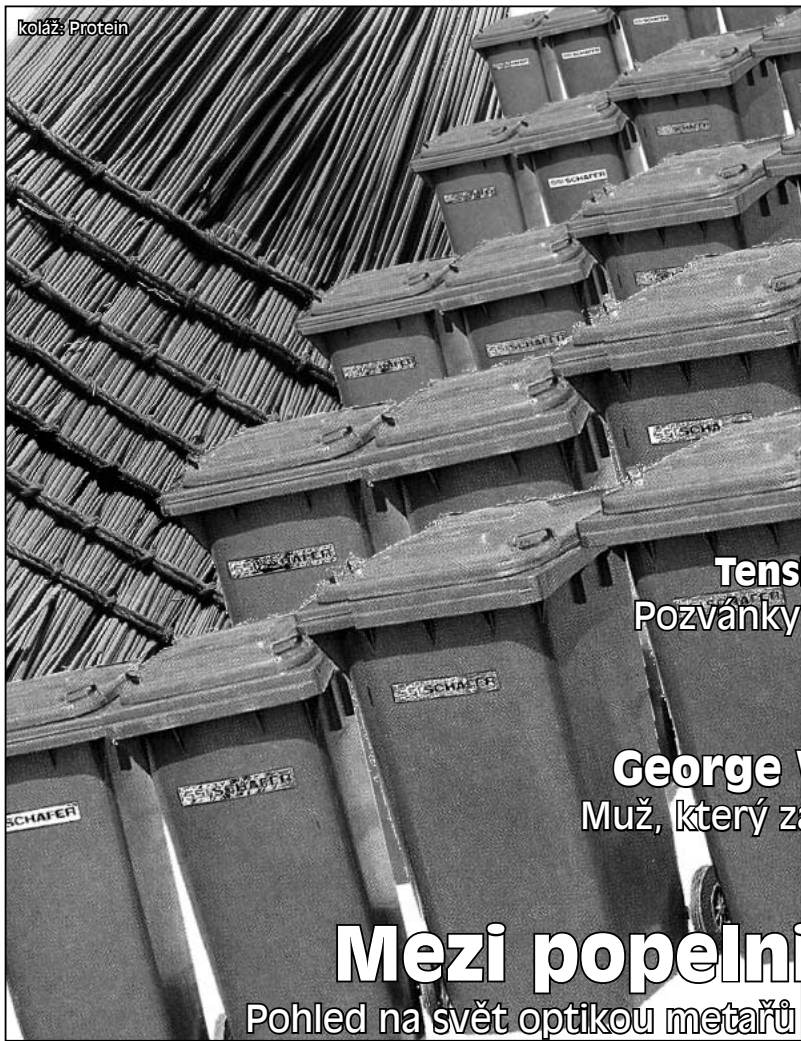
PROTEIN

měsíčník YMCA v ČR, říjen 2004, ročník VI.

11 Kč / 0,5 €

Koláž: Protein

Tensing v říjnu
Pozvánky na TS akce

George Williams
Muž, který založil Ymku

Mezi popelnicemi
Pohled na svět optikou metařů a popelářů

UVADEČ

Milí čtenáři Proteinu,

toto číslo bych rád věnoval dvěma důležitým jubileům. Organizace, jejíž název je ukrytý pod čtyřmi tiskací písmeny (Y - Young, M - Men's, C - Christian, A - Association), letos završuje již 160 let své existence. Jak uvádí právě vyšlá Výroční zpráva YMCA v ČR za rok 2003: „YMCA je nejstarší a největší mládežnickou organizací na světě, která dnes ve 124 zemích světa usiluje o harmonický rozvoj člověka, jeho ducha, duše i těla prostřednictvím společenství a programů, které jsou otevřeny všem lidem bez rozdílu pohlaví, rasy, národnosti a politického přesvědčení, sociálního postavení, fyzických a duševních schopností. Po celém světě má asi 40 milionů členů“. Tolik říká definice, ale již se z ní nedozvíme nic o tom, jak se vlastně stane, že něco tak velkého a přesahujícího hranice kontinentů vůbec vznikne. Co za tím stojí? Jistě mnoho práce mnoha lidí. Ale kdo dal ten prvotní impuls? Pokud chceme zůstat „u nás“ na Zemi, musíme říci, že za to může jeden Angličan. A tento Angličan, George Williams, by 11. října oslavil své 183 narozeniny. Přichystali jsme proto pro vás v rubrice Osobnost YMCA - právě jeho portrét. Když už jsme u těch portrétů, v pražském Paláci YMCA se chystá odhalení pamětní desky - dedikované prvním předsedům československé YMCA. Tato deska přibude k té stávající, která je věnována obětem koncentračních táborů z řad Ymkařů. Výsledné provedení ještě není zcela známo, stejně jako přesné datum odhalení, ale již teď se na to můžeme těšit.

A na co se můžete těšit v říjnovém čísle Proteinu? Především na vás čeká pozoruhodná reportáž Vojtěcha Bergera o světě popelářů a metařů. Doporučuji také recenzi, tentokrát ji sice nepsal

dlouholetý autor této rubriky, Petr Siska, ale přesto stojí za to. „Dokument“ Michaela Moora nazvaný Fahrenheit 9/11 představí Veronika Kočová. Ty uvozovky u slova dokument jsou opravdu na místě, kdo snímek viděl, ví o čem mluvím. Režisér v něm porušil snad všechna pravidla relevantní dokumentaristiky - autor ve snímku vystupuje velmi často, záměrně vynechává důležitá fakta, a rovněž zda je film politically correct (jak říkají Američané), nemá cenu spekulovat. Moore to tak ani nechtěl. Rozhodně mu nemůžeme upřít nápaditost (už sám název filmu odkazuje ke zprávě americké vyšetřovací komise - známý dokument 9/11), schopnost provokovat a působit na city. Více už v samotné recenzi.

Film byl uveden v době vrcholící prezidentské kampaně v USA. Všichni jsme mohli v televizi vidět záběry z „bombastického“ sjezdu Republikánské strany a také reportáže ze souběžně probíhajících demonstrací proti Bushovi, válce v Iráku a porušování svobody v USA. Udivila zejména „masovost“ těchto protestů. Rovněž umělci nezůstávají pozadu - Bruce Springsteen, R.E.M., Pearl Jam, Sheryl Crow a další slavní američtí hudebníci pořádají obrovské turné proti znovuzvolení Bushe. Něco takového Amerika opravdu již dlouho nezažila, nakolik je ale americká společnost opravdu rozdělená, to se dozvíme až po samotných volbách. Doufejme jen, že výsledek nebude tak těsný jako před 5 lety, kdy rozhodovaly pouhé stovky hlasů.

Ale abych nekončil politikou. Jelikož léto nám pomalu končí, blíží se podzim a s ním také tradiční chřípky - u nás doma všichni leží v posteli už teď - zajděte třeba do vaší oblíbené čajovny. Koneckonců o čajování bude jeden z příštích Proteinů.

/František Kroužil/

© PROTEIN - měsíčník YMCA v ČR.

Redakce: Štěpán Černý, František Kroužil

Spolupracovníci: Vojtěch Berger, Jaroslav Vojta Hynek, Petr Siska, Dominik Zunt, Veronika Kočová

Sídlo: YMCA DAP, Na Poříčí 12, 115 30 Praha 1.

Kontakt redakce: e-mail: protein@ymca.cz, www.protein.ymca.cz,

právo redakční úpravy vyhrazeno.

registr. číslo MKCR: E 14324, uzávěrka tohoto čísla: 20.9.2004

Taková komunální rodina

Obyvatelé velkých měst je denně potkávají na ulicích. Na sobě mají charakteristické pracovní vesty v křiklavých barvách. Často se na ně díváme s despektem, vidíme v nich „asociály“, opilce a nebezpečná individua. Spolu s redakčním kolegou Františkem Kroužilem jsme se na metaře, popeláře a ostatní pracovníky v komunálním úklidu pođivali z druhé strany. Vzali jsme do ruky koště a šli s nimi zametat.

Stát se metařem není ostatně nic těžkého, alespoň ne v Praze, kde brigády v komunálním úklidu nabízí jedna specializovaná agentura. Výhody takové práce jsou následující: výplata hned následující den a žádná požadovaná kvalifikace. Také proto si tímto způsobem nevzdělávají jen výše zmíněné skupiny lidí, kteří mají problém uchytit se jinde, ale i studenti. Podle toho, co jsme viděli, je poměr mezi studenty a ostatními brigádníky asi 1:5.

Denní mzda je 420 korun, pracovní doba sedm a půl hodiny, ale často i méně, podle toho, jak brzy se udělá určená práce. Pracuje se ve třech směnách v různých lokalitách hlavního města. Brigádníci si zpravidla mohou vybrat, kde chtějí pracovat, a v které směně. Zájem je velký jak o brigádu, tak o brigádníky. Metropole je velká a Pražané vyprodukují tolik odpadu, že mají před uklízeními četami vždy malý náskok.

Já svoji "kariéru" zahajuji v o půl šesté

3

ráno na ponurém parkovišti pod magistrálou v centru Prahy, které slouží zároveň jako sklad nářadí a metařských vozíků i jako parkoviště pro auta na svoz odpadu. Nedaleko je kancelář firmy zajišťující komunální úklid. Tě mezi metaři nikdo neřekne jinak než "podnik".

Z domnění, že jsem se dal k metařům, mě vyvádí vedoucí, který čte z papírku čtyři jména, mezi nimi i moje. Ti, které přečetl, nepůjdou zametat, ale pojedou autem někam na okraj Prahy, kde budou škrábat trávu z chodníků. Jdeme si tedy sednout na obrubník a čekáme na příjezd oranžového vozu s korbou na odpadky. Dávám se do řeči s asi padesátiletým brigádníkem v montérkách. Jmenuje se Jiří Dvořák a je původně zemědělec z Vysočiny. Teď pracuje jako strážný u bezpečnostní agentury a "metařinou" si přivydělává. Na ranní směně je taky poprvé. Zatím dělal pouze noční a má na ně jen špatné vzpomínky. Vždycky se dostal do dvojice s někým, kdo nebyl schopen zůstat ani hodinu strážlivý. Noční směna v takové dvojici vypadala asi tak, že Jirka zametal svěřený rajón a jeho kolega se opijel u každého stánku, který míjeli. "Jeden mě dokonce napadl. V noci bylo ticho, a tak jsem slyšel, jak na mě ze zadu běží. Otočil jsem se, ale nestačil jsem uhnout a on mě kousnul," říká Jirka a ukazuje pořádnou ránu na ukazováčku.

Od půl šesté tedy sedíme na chodníku před kanceláří firmy a čekáme až přijede náš "taxík". Objevuje se až za hodinu a odváží nás do Modřan, okrajové části Prahy. Mačkáme se vzadu všichni čtyři brigádníci a posloucháme ranní rozhovor romského řidiče, jeho závozníka taktéž romského původu a paní mistrové, která také jede s námi. Svoje jadrné dialogy přeruší jen na chvíli, aby nám oznámili, že sebou dnes musíme hodit: "Musíte makat, abychom mohli jít v deset domů". Svěrázný přístup našeho romského vedoucího k práci budeme moci ještě později důkladněji poznat.

Po příjezdu na místo je jasné, že v deset rozhodně hotoví nebudeme. Já s Jirkou máme vyčistit asi stometrový úsek širokého chodníku, který je po stranách celkem silně zarostlý trávou. Dostáváme škrabky, lo-

paty, košťata a nezbytnou popelnici na seškrabanou trávu. Auto odjíždí a nechává nás napospas chodníku, trávě a autům, která po stovkách projíždějí kolem nás po přehlehlé čtyřproudové silnici.

Jirka je poctivec a čistí chodník opravdu důkladně. Proto nám to trvá celkem dlouho. V deset hodin, kdy jsme měli podle řidiče končit, jsme asi v polovině. "To jste toho moc neudělali," rozhlíží se kolem paní mistrová, která se na nás přišla podívat. Na její výzvu k většímu tempu reagujeme púlhodinovou přestávkou, na kterou máme ostat-

ně nárok ze zákona. Jirka vede úvahy o tom, že kdyby se chodník teď postříkal prostředkem na hubení plevele, už by tam nikdy nic nevyrostlo. Takhle to po nás bude za pár měsíců muset zase někdo předělat. Takové přípravy jsou ale drahé. Jirka ví o čem mluví, sám je nakupuje pro svůj statek na Vysočině. Ještě si krátce posteskneme, že se tam letos neurodilý brambory a že jde celé zemědělství na Vysočině takřkajíc do háje. Je vyučený opravářem zemědělských strojů, ale po pádu komunismu zanikla řada JZD a o jeho profesi není na českomoravském pomezí zájem: "Soukromí farmáři si stroje opravují sami a nejbližší JZD je od nás asi třicet kilometrů daleko," říká, zatímco svačí kus točenáku a rohlíky. Točený salám a rohlíky tady ostatně z brašny vytahuje během svačinové přestávky kdekdo, je to levné a výživné.

Končíme ve 13:00, hodinu před oficiálním koncem šichty. Právě hodina po poledni je většinou horní hranici pracovní doby. Déle se nepracuje, naopak panuje všeobecná snaha skončit co nejdříve. Zkušenější pracovníci už znají různé finty a obezličky, jak si práci co možná ulehčit a především zkrátit. Výsledek? Rozhodně se nepředřou.

Zamětání ulic, profese, kterou mnozí považují

za veřejně prospěšnou práci určenou výhradně delikventům, kteří si tak odpykají svůj trest. Tuto pověru sám během svého krátkého působení u metařů několikrát vyvracím svým známým, které na ulicích potkám. Mezi metaři najdete různé typy lidí, od zkrachovalců, kteří se klátí od láhve k láhvi (hlavně na nočních směnách), přes příslušníky nižších sociálních vrstev,

4

Služby pro Prahu

Pražské služby, firma, u které jsme si "odkroutili" svých pár směn v komunálních službách, vykonává pro Pražany bez nadsázky životně důležitou práci - odváží a likviduje odpad, který 1,2 miliónu obyvatel metropole vyprodukuje. Pražské služby se ale nezabývají jen svozem odpadu a úklidem ulic. Do jejich kompetence spadá též údržba pozemního dopravního značení na silnicích, sekání trávy či dlaždičské práce. V jednom ze závodů firmy vám například provedou generální opravu vašeho auta, od polského Fiatu až po nákladní Tatra, změří vám emise či doplní pohonné hmoty. Jinde si zase můžete nechat vozidlo zvažít.

Těžiště činnosti firmy však i přes tuto širokou škálu aktivit spočívá v likvidaci komunálního odpadu. K tomuto účelu vlastní firma velké množství vozidel - kromě kuka vozů na vyprazdňování popelnic a kontejnerů také sací vozy pro úklid chodníků a okrajů vozovek, kropicí vozy, menší auta na odvoz odpadků z veřejných odpadkových košů a samozřejmě "civilní" auta (celá armáda vozů Škoda Felicia) pro vedoucí pracovníky, kteří v nich objíždějí jednotlivé rajony a kontrolují například nás, brigádníky. Kuriozitou jsou speciální vozy na vymývání popelnic a kontejnerů, které vnitřek sběrných nádob vystřikají kromě vody také dezinfekcí. Výsledek takového množství vozidel uvidíte na každé pražské rušnější ulici. Stačí se na chvíli zastavit a můžete si být téměř jisti, že během pár minut uvidíte projíždět některé z aut Pražských služeb.

Odpad končí z části na skládce a z části ve spalovně v pražských Malešicích. Zajímavé je, že se ve spalovně nejen likviduje odpad, ale využívá se i energie vzniklá jeho spalováním. Teplo (pára), které hořením odpadu vzniká, se využívá například pro ohřev vody nebo pro vytápění domácností.

Zvláštní místo zaujímá svoz tříděného odpadu, který se provádí speciálními vozy. Obyvatelé hlavního města mají k třídění odpadu velmi dobré podmínky. Jedno sběrné "hnízdlo", tedy tři kontejnery na plasty, papír a sklo, vychází ve městě asi na 500 lidí, na vesnici potom asi na 200 obyvatel. I přes masivní reklamní kampaně na podporu tříděného sběru si ale třídění odpadu své místo v myšlení české společnosti stále ještě namáhavě hledá.

-vob-

kterí nepropadli závislosti na alkoholu, ale kteří jsou díky svému ošuntělému oblečení a nezbytné igelitce v ruce kolemjdoucími stejně nazíráni skrz prsty, přes dělníky, kteří si tímto způsobem chtějí přivydělat při svém hlavním zaměstnání, až po studenty, jež k výkonu tohoto povolání vede kromě možnosti rychlého vydělku také zájem vyzkoušet si něco nového, netradičního. A v tomto posledním ohledu brigáda v komunálním úklidu splňuje jejich tužby vpravdě dokonale.

Člověk nezažije každý den, aby s metařským vozíčkem drkotal za ranního kuropění přes Staroměstské náměstí a u Vltavy zhlédl východ slunce. K tomu připočítejte komunikaci se zahraničními turisty, kteří vás bůhviproč považují za informační kancelář, malý průvodcovský kurz v podobě seznamu ulic, které musíte zamést, a máte brigádu vpravdě nevšední. Kromě toho jste jaksi "lidu blíž", máte možnost sledovat každodenní život ve městě a všimnete si lidí i věcí, které vám doteď zůstávaly skryté.

Jeden z mých spolupracovníků s koštětem je osmapadesátiletý Honza Běhounek. Na sraz přišel s potřhanou igelitkou, v nikoli zánovním, ale čistém oblečení. Ptám se, jak se k zametání dostal. Jako mnoho jiných, i on bere tuto práci jako dočasné řešení problémů plynoucích z toho, že je nezaměstnaný. I on pracoval v bezpečnostní agentuře, ale před nedávnem dostal výpověď. "Jednou večer jsem všechno pozavíral, tak jako obvykle, a šel jsem si sednout do kanceláře. Dostal jsem ten den zrovna lahev slivovice, tak jsem si trochu nalil. Bohužel zrovna ten večer přišla kontrola. Dalí mi dýchnout a už jsem letěl," vypráví, jak přišel o práci. "Navíc jsem dostal třiapadesátku, takže budu mít problémy se někde chytit," popisuje Honza. Paragraf 53 se připisuje k výpovědi těm, kdo se hrubě provinili proti pracovnímu řádu. Takoví lidé pak mají problémy sehnat novou práci. Ať už se Honza takovým způsobem provinil jen jednou, či se jeho setkání s alkoholem v práci opakovalo, faktem je, že není klasickým alkoholikem, který se o sebe nedokáže postarat. Platí si ubytovnu za 1400 měsíčně, hodné peněz spolknou také cigarety, které si často dopřává. Žije sám, rozvedl se po pětadvaceti letech manželství.

Při naší směně si sedáme na lavičku, abychom si odpočinuli. Přichází k nám servírka z nedaleké restaurace. Nabízí nám každému dvě stě korun, když jí zameteme náměstíčko před restaurací. Rádi přijímáme, i když každý z trochu jiné pozice. Já jsem rád, že budu mít prostě dvě stovky navíc, Honza je rád, že má na dva dny z čeho žít.

Velké rozdíly mezi metaři panují také v otázce přístupu k vlastnímu zametání. Někteří se pídí doslova po každém "vajglu", jiní zametají jen tak povrchně, a nejzkušenější sbírají pouze velké papíry a lesknoucí se předměty, které by mohly upoutat pozornost mistra, který při kontrole celou trasu projíždí autem. Metaři si většinou mohou být jisti, že jejich nadřízený neopustí útulnou kabinu služebního vozu, a tak jim skutečně stačí likvidovat jen ten do očí bijící nepořádek. Drobnější smetí zanechávají svému osudu nebo ho metou do kanálu.

Rajón je většinou zametený už v poledne, tedy hodinu předtím, než se u "podniku" začnou srocovat metařské výsadky vracející se ze své dopolední mise. Kdyby někdo přišel náhodou na sraz dřív, by už měl rajón perfektně zametený, měl by průšvih. Sraz je zkrátka až v jednu, a basta. Všichni, metaři i šéfové, vědí, že práce bývá hotová zbytečně brzo, ale všichni dělají "mrtvé brouky". Zkrátka se o tom nemluví a metařský svět se točí dál.

Během této volné hodiny zpravidla splachují metaři prach pražských ulic mohutnými doušky dobře vychlazené plzně v některé z mnoha staroměstských pivnic. Pak se, obdaření nezaměnitelným pivním oděrem, odebírají na oficiální sraz. Jako se potůčky mění v potok a konečně v řeku, tak se i jednotlivé skupiny metařů vynořují z vedlejších uliček, aby se na hlavní připojili k síli-

címu proudu s vozičky drkotajícími spolupracovníků. Jako jeden muž pak stanou u brány "podniku". Je krátce po třinácté hodině, časový limit byl dodržen a všichni jsou spokojeni. Směna skončila.

Další den mám brigádu sjednanou na jiném pracovišti - sídlišti Ďáblice na severním okraji Prahy. Cesta z centra sem trvá hodinu, a tak se všichni, kdo dorazili na sraz brigádníků v 5:30, ještě jaksi probouzejí. Pomáhá jim k tomu i cigareta, která je ostatně dalším nezbytným doplňkem většiny lidí z "branže". Kouří se hojně a důkladně - kuřácké pauzy jsou tolerovány i vedením. Nekuřákům vzniká během těchto přestávek problém, jak využít volný čas. Vhodným způsobem se ukázalo být například důkladné studium obou dílů Osudy dobrého vojáka Švejka, které během doby, kdy ostatní kouří, přečte za týden i sváteční čtenář.

V Ďáblicích se nefasují vozičky ani košťata, většina brigádníků dostane škrabky a jde čistit chodníky, jak už o tom bylo výše pojednáno. Každé ráno si ale mistr vybere čtyři brigádníky - muže, kteří pojedou "na popel". Neboli, budou dělat popeláře.

Popelář, až mystická postava mnoha dětských snů. Říká se, že tohle povolání si v dětství chtěl vyzkoušet snad každý kluk. Mě tahle touha minula, ale teď se přece jen těším, že si ono opěvované popelářské povolání vyzkouším. Můj spolupracovník je flegmatický muž středního věku v umolousaném tričku a stejné špinavých kalhotách. Při pohledu na svoje čisté oblečení se ptám sám sebe, jestli jsem neměl dát přednost účelnosti před dobrým vzhledem. Ale už je pozdě.

Můj kolega popelář mi vypráví, že už na tomhle místě pracuje rok a je spokojený. Když se, poučen o různé délce pracovní doby z minulých pracovišť, ptám, v kolik bychom asi tak mohli končit, dostává se mi skeptické odpovědi. Musíme čekat na popelářský vůz, který je v opravě a přijede až za hodinu. Tím se zdržíme, takže

budeme končit později.

O hodinu později stále sedíme v šatně "podniku" a docházejí nám konverzační témata. Náš kuka vůz stále ještě nepřijel, zatímco ostatní popelářské týmy už dávno odjely a dvůr firmy osířel. Za další půlhodinu se konečně ozývá řev motoru našeho auta. Z kabiny vyskakuje postarší řidič, jde natankovat a já si zatím nedůvěřivě prohlížím pokrivená stupátka na konci auta, na kterých se budeme příštích pár hodin vozit. Nicméně teď nás čeká ještě cesta na místo určení, a tak lezeme do kabiny. Kabina je pro dva, ale jsme tam tři a s námi ještě mnoho dalších drobností. Například plechovka staroprámenů (prázdna či plná?), která zde slouží jako dekorace. Dále nezbytná vysílačka, která ale, jak řidič bryskně vysvětluje, nefunguje, a tak jsme odkázáni jen sami na sebe.

Máme na starost tři vesnice za Prahou, sbíráme směsný odpad a obyvateli více jsme již netrpělivě očekáváni. Někteří piknikují na zahrádce a jen co zahlédnou popelářské auto, zdraví nás a pouští se s námi do řeči. Tedy nikoli se mnou, protože já jsem, jak jsem již pochopil, vzduch. Jsem tady první den a tak jsem nýmand. Mám nejhorší místo v autě, řidič snad ani neví, že jedu s sebou. A o tom, že nedostanu ani korunu z toho, co si posádka popelářského auta vydělá načerno, ani nemluvě. Jeden příklad za všechny: zastavujeme u vesnického domu, kde stojí muž, který popeláře evidentně toužebně očekává. Vedle něj stojí předem připravená hromada různých molitanů, plastových autodílů a sedadel. Lis uvnitř kuka vozu dokáže za slabou čtvrthodinku celou hromadu zlikvidovat, a to včetně nesklopeného autosedacla. Dovnitř zkrátka hodíte cokoli a pak už jen čekáte a posloucháte, jak onen předmět drtí lis neuvěřitelnou silou.

Zatímco jsem tedy fascinován lisem, inkasuje můj kolega z pravého stupátka od majitele byvalé hromady několik bankovek, které si později rozdělí s řidičem. Já z této sumy neuvídím ani haléř. Makali jsme přitom

oba stejně, i když můj kolega navíc obsluhoval páčku hydrauliky pohybu ruky nahoru a dolů. K páčce mě ale nechtěl pustit, protože to prý neumím. No, zkrátka stát se popelářem není tak úplně snadné a vyžaduje to čas.

Po několika hodinách začíná naše auto nesnesitelně páchnout, s tím, jak do něj postupně sypeme další a další popelnice. Zásobník vozu se zdá takřka bezedbný, odhadem jsme do něj ten den nasypali tak sto popelnic (Jak později zjišťuji na internetových stránkách společnosti Pražské služby, do jednoho vozu se vejde mezi 300 a 500 popelnicemi (!). Vzhledem k tomu, že můj zkušený kolega, který má navíc postavu zápasníka, nasadil kvůli k našemu zpoždění hned na začátku směny smrtící tempo, jsme hotovi opět načas, tedy ve 13:00, i za cenu mého totálního vyčerpání. Opět tedy sedíme v kabině kuka vozu a já poslouchám jadrné monology řidiče, který glosuje všemožná témata od prohy našich hokejistů s Finy až po aktuální politickou situaci.

Moje dráha popeláře končí na nejbližší tramvajové zastávce, kde mě popeláři blahosklonně vysazují. Je ještě čeká cesta do spalovny, kde vůz vysypou.

Po týdnu práce v komunálních službách jsem tedy obohacen o mnoho nových poznatků. Měla-li na mě tato zkušenost nějaký vliv, pak ten, že se na metaře už nikdy nebudu dívat jako na půvl, a než odhodím na ulici papírek, tak si to aspoň pořádně rozmyslím. Nezbyvá než doporučit tuto brigádu všem kuřákům, toužícím poznat zajímavé lidi, kterým nevadí práce na ulici. Neváhejte, odpadu je dost pro všechny!

/Vojtěch Berger/

VÝBOR A VALNÁ SCHŮZE YMCA DAP 18. 9. 2004

V Praze se jednalo o příštím půlroce českého Tensingu. Přijedou Norové, bude ČVTS a tradiční turné TSCZ tentokrát zamíří do Banské Bystrice.

Výbor YMCA DAP se letos sešel již poněkolkáté. Nejvyšší kolektivní orgán tohoto sdružení, jehož cílem je koordinace aktivit TenSingu na republikové úrovni, má v současné době sedm stálých členů, k nimž na této schůzce přibyl Filip Grulich, Irena Opočenská a moje maličkost - t. č. v roli reportéra Proteinu. Celkem se tedy v zasedací místnosti YMCA v ČR sešlo oně zářijové soboty deset lidí.

Jelikož se v posledních dvou číslech Proteinu, možná ne zcela vhodně, řešila aféra nedorozumění ohledně ukončení pracovní poměru dvou asistentek toho výboru, uznala redakční rada Proteinu za vhodné, seznámit čtenáře s prací toho výboru i s jeho členy. Smyslem této krátké reportáže je pak vysvětlit poslání Výboru YMCA DAP a vyvrátit pověry, které by jej, po přečtení některých článků minulých Proteínů, mohly považovat za obskurní orgán bez vztahu k dění v českém Tensingu.

Mrož Hlavsa

Předsedou výboru je Radovan Vladík, obnovitel tradice TS Krnov, vedoucí TSCZ 2004 a krom toho i příjemný společník. Dalšími členy jsou aktivní vedoucí TS Náchod a TS Vrchlabí, Radim Žárský a Jef Hoffman. Tyto dvě výrazné osobnosti doplňuje momentálně v Evropské Alianci YMCA (EAY), Ifka Klimentová, která má na starost zahraniční styky, Michael Opočenský, zakladatel TS Mělník, a Miki Erdinger, který založil TS Krabčice, dlouhá léta působil v TS Praha a byl hlavním vedoucím na několika táborech TSCZ. Lidé ve výboru jsou tudíž osobami nanejvýš povolanými a jejich bohatá TS zkušenost i současnost zaručuje, že o český TenSing je dobře postaráno.

Nyní však již k programu schůzky. Na úvod všechny přítomné předsedající pozdravil a předal slovo Radimovi Žárskému, který se ujal úvodního zamyšlení. Jak už samo poslání tohoto sdružení naznačuje, prvními body schůzky bylo zhodnocení Česko-slovenského TS Festivalu ve Vrchabí a TSCZ 2004

Miki Erdinger

Září v českém TenSingu

(podle Výroční zprávy YMCA v ČR je správný

pravopis slova TenSing tento)

Září, měsíc babího léta a začátku výuky v mateřských, základních, středních a vyšších odborných školách, je v TenSingu ve znamení zahájení pravidelné, celoroční činnosti. Jak proběhl tento začátek v jednotlivých skupinách se dozvíte ze zpráv našich korespondentů.

Praha (šć) - TenSing Praha vstoupil již do své třinácté sezóny. Na první zkoušce 9. září se objevilo celých deset nových členů, získaných zejména vydatnou propagací TenSingu před a o prázdninách. I další zkoušky se vydařily na výbornou. Poslední zářijový den čeká TenSing Praha návštěvu vzácných hostů z norského TS Vigeland (městečko na samém jižním cípu Norska), se kterými navázal družbu již při památném turné TSCZ 2002 Connection. V říjnu se pak vypraví na turné TSCZ 2004 na Slovensko a o podzimních prázdninách se (doucejme) zúčastní společně víkendovky s TS Krnov. Více informací viz. <http://tspraha.wz.cz>.

Mělník (zd) - TenSing Mělník po prázdninové přestávce obnovil činnost již od počátku září. Bylo totiž nutné připravit se na první koncert, který se odehrál na mělnickém náměstí a měl za účel nalákat nové členy do této sympatické skupiny. Víkend 17.-19. září byl pak ve znamení tradičního mělnického Vinobraní. Jelikož však členové TS Mělník dodržují tensingová pravidla,

dla, popijeli vždy jen lahodný vínný nápoj Top Topic, vyráběný v Krnově. Poslední zářijový týden bude TS Mělník rovněž hostit TS Vigeland. Podrobnosti na <http://www.sweb.cz/tensing>.

foto: internet

Krnov (vh, mz) - TenSing Krnov vstoupil již do třetí sezóny a zařadil se tím po bok zavedených českých TS skupin. Již od 1. září pilně zkouší staro- i fungnový repertoár, jelikož jej na sklonku září čeká koncert. Externí dopisovatelé Proteinu Miroslav Zdvýhal a Vladka Hudeczková sice zaznamenali drobný úbytek členů, přesto se do nového školního roku pouští s nadšením a novou inspirací. Napomůže jim v tom jistě i turné TSCZ 2004 a následná společná víkendovka s TS Praha. Detaily naleznete na <http://tensingkrnov.wz.cz/>.

Ostrava-Jih (ds, kb) - Pro informace o začátku školního roku v TS Ostrava-Jih jsem kontaktoval dopisovatelky Proteinu v Ostravě, Dominiku Saktorovou a Kamošku Bednařikovou. Obě dvě se v létě zúčastnily tábora TSCZ 2004 a o to více se na začátek TS Jih těšily. Krom toho jsem i zamířil na server <http://tensing-jih.wz.cz>, nazvaný poeticky TenSing Hrabůvka. V diskusním fóru se správce stránek Jakub Hájek vyjadřuje pochvalně o pěkném začátku a kladně hodnotí zapálení, s nímž se členové této nejmladší české TS skupiny vrhli do práce. Zároveň vyjadřuje lítost nad odchodem zakladatele TS v Ostravě Terryho Engliše z pozice vedoucího této skupiny a děkuje mu za to, co pro TS Ostrava-Jih vykonal. Další informace o plánech této skupiny jistě naleznete na výše zmíněné adrese.

Ostrava-Poruba (p&tk) - TenSing Ostrava-Poruba

uskutečnil do uzávěrky čísla jedno úklidové odpoledne a první zkoušku. Na stránce <http://tensingostrava.wz.cz/> ji Jakub Holeš označuje na plnou nových lidí, přesto nepopírá, že je čeká spousta práce, jako ostatně každou TS skupinu. Porubští dopisovatelé Proteinu Petr a Kristýna Kvasničkovi doufají, že se v průběhu podzimu uskuteční plánovaný výměnný pobyt mezi TS Praha a TS Ostrava-Poruba, tak, jak se dohodli vedoucí obou skupin v průběhu prázdnin. Nejnovější informace sledujte na domovské stránce TS Ostrava-Poruba.

Královéhradecký kraj (od zvláštního zpravodaje) - Zakladatel TS Praha a výrazná postava českého TS hnutí Radim Žárský si nedá pokoj ani ve čtvrté dekádě svého života. Poté, co založil na podzim 2002 TenSing v Náchodě a vypracoval jej na uznávanou TS skupinu, stál v létě u zrodu dvou „dočasných TenSingů“ v Tisu a v Želivu. Oba projekty se ukázaly jako životaschopné a Radim se hodlá věnovat těmto „tensingovým embryím“ s největší péčí. Krom toho pomáhá vedoucímu TenSingu Vrchlabí Jeffovi Hoffmanovi v založení TenSingu Jilemnice, což se uskuteční snad na sklonku letošního kalendářního roku, a poslední zářijový týden hodlá přivítat, podobně jako TS Mělník a Praha, výpravu mladých členů TS z Vigelandu. Nezbyvá než popřát TS Náchod hodně štěstí!

/Štěpán Černý/

foto: internet

A co ve vašem TenSingu? Co se děje v Krabčicích, Frýdlantu, Orlové? Jaké máte plány, nápady, radosti i trýzně? Svěřte se adrese protein@ymca.cz a jistě se zařadíte po bok externích tensingových dopisovatelů, čímž získáte odliv ve svých skupinách a nehnoucí lásku redakce Proteinu.

SPIRITUAL FEST 2004

Logo festivalu

Před nějakou dobou jste na stránkách Proteinu mohli číst obsáhlý článek o spirituálech. Nyní si můžete přečíst reportáž o jednom festivalu, který byl právě tomuto žánru věnován.

V Komunitním centru sv. Prokopa v Praze proběhla skvělá akce – SPIRITUAL FEST 2004, kterou pořádali Vokální acapella soubor Geshem, Spolek Slavibor a Městská část Praha 13. Bylo to celkem náročné, protože vystoupilo celkem 21 souborů a skupin. Program byl rozdělen do dvou bloků: od 13:00-16:30 vystoupili na venkovní scéně: Sbor gymnázia Radotín, Cantus Jaroměř, Husitský sbor Kladno, Sbor Gabriel Praha, Sbor Cantarina, YMCA Jakoubek, Hradecké komorní tucteto, Carmina – dětský sbor a Vox Nymburgensis. Od 17:30 – 22:00 pak přímo v sále Komunitního centra vystoupil zbytek, a to: Bezefšeho, Disbalance, DNA, True Harmony, VockKap, Grandis, Sváta Karásek, Myšáci, Pětník, Kvokál, Geshem, Touch of Gospel.

Venkovní scény jsem se nezúčastnil, tak-

že mohu popsat pouze atmosféru večerní části. Sál byl nabitý, zastoupeny byly všechny věkové skupiny, i když převažovali mládí. Každá skupina měla na vystoupení 20 minut, stihli tedy dát 5 – 8 písní podle délky. Atmosféru v sále bych charakterizoval jako příjemnou a poklidnou. Ovšem pouze do doby, než se na pódiu objevila skupina VockKap – aneb Vokální kapela. Od tohoto okamžiku sál ožil a proměnil se v bouřící kotel. Pětice

Vystoupení kapely VockKap

mladých mužů fascinovala přítomné kvalitou mužných hlasů (včetně jednoho - jak sami říkají - „sopranistky“), aranží a navíc také vtipem. To vše provázeno přirozenou lehkostí ovšem s patřičnou dynamikou. Ta především odlišovala VockKap od ostatních vystupujících. Přestože byl program v časovém skluzu, publikum si na VockKap vynuťovalo dva předávky.

Celý festival natáčela kabelová televize UPC a písničky se objeví také na Country radiu a rádiu Proglas. Po vystoupení VockKap jako by večer skončil, přestože byl na programu ještě např. Sváta Karásek a další. Každému však bylo jasné, že vrchol večera je za námi. Společně s nimi se navíc ze sálu vyhrnula fronta lidí, kteří ve špalíru nešetřili chválou a díky. Kameraman v sále dokonce sundal kameru ze stativu a program neprogram, vyřítit se do předsálí natočit s kapelou rozhovor.

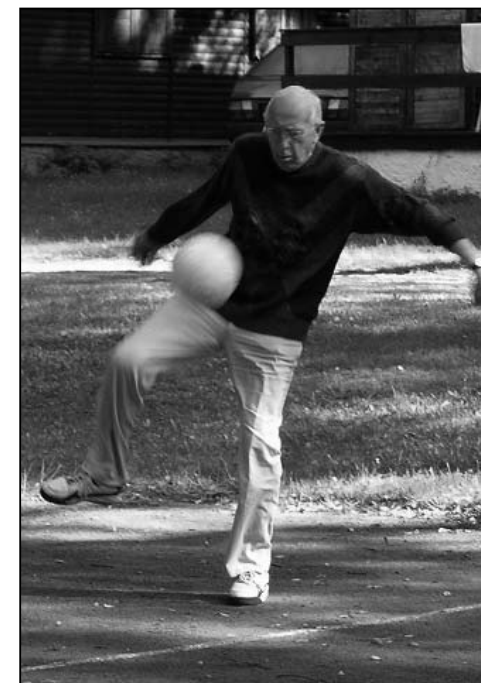
Více o spirituálech a popisovaném festivalu: www.spirituality.cz. Skupina VockKap stránky připravuje a v dohledné době budou vyvěšeny na: <http://www.vockkap.cz>.

/J.V.Hýnek/

11

Setkání seniorů YMCA 2004

Každý rok se na přelomu srpna a září sjedou senioři YMCA takřka z celého světa na Masarykově táboře YMCA na Sázavě, aby spolu prožili pár chvil, které jim připomenou jejich pobyt v tomto táboře před sedmdesáti lety. Čtete dobře, nejde o překlep ani jste se nepřehlédli. Většina z nich jezdila na tento tábor v době první republiky a od této doby se datuje také trvání jejich přátelství.

Pro mě jsou to vždy nezapomenutelné okamžiky setkání s lidmi, kteří prožili bohatý život a navíc mají vřelý vztah k YMCA.

Letos jsem byl jen jeden den, ale za tu dobu jsme stihli turnaj v nohejbale, petanque, ale také „charakterku“ (což je povídání, které má vést člověka k rozvoji charakteru) a tzv. Sunday-service (tentokrát Wednesdayservice), což je, dnešní terminologií řečeno, taková malá Bohoslužba slova. Poté proběhla slavnostní chvíle, kdy byl po více než padesáti letech umístěn na své původní místo (dle dobových fotografií) obraz prezidenta T. G. Masaryka, tentokrát i se synem Janem. Odpoledne pak všechny ještě čekal turnaj v golfu a další aktivity. Mezitím můžete také slyšet jejich rozhovory nabitě životní zkušeností, vzájemným respektem, ale i vtipem a optimis-

12

mem. Velmi mě zaujal jeden z rozhovorů. Byl na téma olympijských her, které právě končily. Neboť jsem ho nahrál na video, v rámečku si můžete přečíst jeho doslovný přepis. Upletli si z větviček „vavřínový“ věneček, který dostávali na olympiádě vítězové – viz foto (proč taky ne, vždyť mezi našimi seniory YMCA jsou i bývalí úspěšní olympionici – reprezentanti tehdejšího Československa).

Je pro mě vždy neuvěřitelné a velmi povzbuzující a motivující vidět tyto čilé osmdesát-níky, kteří se obětavě vrhají po každém míči a navíc vědět, že se stejným přístupem prožili celý svůj život. Navíc vidět jejich kamarádství, které přetrvalo nejen léta, ale i válku, změny režimů a vzdálenost jejich současných domovů. Kéž by se i nám dnes v YMCA dařilo vypěstovat takové vztahy, nejen u dětí, o které pečujeme, ale i mezi námi, kteří je vedeme.

/J.V.Hynek/

-Víš, co mě zarazelo? Že zlatá za desetiboj je totožná s tím, jak se tam kopou do zadku. To přece není možný...
 -To by měl dostat aspoň za každou disciplínu jednu zlatou.
 -No jistě...
 -Ale beze srandy.
 -Tak jak to mají sportovní gymnasti.
 -Ano tak by to mělo být.
 -Ten má za každou disciplínu zlatou a nazdar.
 -Taky bylo pěkný finále ženské házené.
 -Jo to bylo pěkný.
 -Já jsem viděla ženské fotbal a ten byl krásnej, kam se hrabou mužský. Žádný fauly a trefujou se krásně.

Švédský EXIT z bludného kruhu násilí

« Ahoj chlape, co to máš za triko ? » Tak v srpnu 2003 během Y Eventu na Letné zareagoval na logo Slavia Praha na mém oděvu obrovitý chlap. V první moment jsem se popravdě bál, co se bude dít. Nebylo ale čeho. Se Švédem Goranem jsme se dali do řeči, o Slavii, o Spartě, o jeho lásce pro AIK Stockholm, jehož jediný domácí zápas nevynechá. A o hooligans. Z toho vyplynulo, proč postával u stánku stockholmského sdružení YMCA Fryshuset. Přijel s několika kolegy do Prahy představit projekt EXIT. EXIT jako cestu ven. Cestu ven z neonacistických skupin, která bývá těžší, než se může na první pohled zdát.

foto: Y-Event 2003

Švédsko je země světově proslulá sociálním smírem, klidným a kvalitním životem. Je to ale také země, která se aktivně rozhodla pro rozšíření etnické rozmanitosti své populace a tak dnes se kolem 10% švédských občanů narodilo mimo severské království. Projekt integrace cizinců je víceméně úspěšný a pěkný, ale u určité části populace sytí rasistické vášně. Na konci osmdesátých let začala růst aktivita neonacistických skupin a zároveň i počet násilných útoků. Policie i úřady se jen těžko vyrovnávaly s novým druhem kriminality. Málokdo si uvědomoval, jak obtížné je pro členy neonacistických skupin opustit tento život a začít znovu.

V roce 1998 založil Kent Lindahl sdružení EXIT. Jako bývalému neonacistovi se mu podařilo se vymanit z područí své skupiny. Chtěl pomoci mladíkům, kteří se nacházejí v podobné situaci jako on. K dnešnímu dni pomohl EXIT přes 200 lidem. Pro sdružení pracuje pět bývalých neonacistů. Jedním z nich je Goran, s nímž jsem se v Praze setkal. Pracují s mládeží v terénu i v poradnách, organizují semináře pro státní správu, policii, školy. Pomáhají bojovat proti zlu, které zažili na vlastní kůži.

Nejllepší ale bude, když nechám mluvit Gorana. Původní rozhovor ze srpna 2003 je místy velmi tvrdý, ale v tom je právě jeho síla. Nezavírejme oči před realitou, ale obraťme se k těm, kdo nás potřebují.

DZ: Jakým způsobem pracujete?
 Když přednáším, tak neříkám lidem, nikdy nemůžu říct: proto jsem se stal nacistou, protože mě bil tatínek a protože si ze mě dělali legraci ve škole. To nemůžu, to je úplně stupidní. Ale můžu říct, že když mi dali možnost, tak jsem si vybral být naci-

tou, ale dospěli a věci v mém životě mi pomohly vybrat špatně.

A chci, aby ty děti věděly: je to vaše volba, co uděláte se svým životem. A když se setkáváme s aktivními nacistickými dětmi, tak jim říkáme: nám je jedno, co si myslíte, jenom chceme, abyste ze svého života udělali něco lepšího. Myslení je vaše věc.

Pracujeme speciálním způsobem, všichni ostatní říkají: "jsi nácek, tak jdi do prdele." My říkáme: "OK, ale snažím se Tě vidět jako člověka, za tvými názory." Prosim vás, já jsem byl nácek, já byl ve vězení za vraždu chlapa. Byl jsem několikrát ve vězení a byl jsem velmi známý jako nacist. A když já jsem se mohl změnit, tak se kdokoli může změnit.

Já chci být příklad, model a ukázat jim, že pokud se chceš změnit, tak já tam budu a pomůžu ti, aby neudělal ty špatné kroky, co jsem já udělal, když jsem chtěl prchnout. A mohou nás kdykoliv dostihnout, máme telefony stále u sebe. Doteď jsme pomohli přibližně 200 dětem od 11 do 43 let.

Jsou to i dospělí, ve Švédsku měli nacistické strany 4 mandáty, teď jich mají 34, hrozně to roste, my chceme lidem říct, my chceme těm dětem ukázat: tohle se stalo s mým životem, já jsem vyhodil svůj život z okna, několikrát jsem se málem nechal zabít, byl jsem pobodán, byl jsem v base, měl jsem posranej život, nestálo to za to.

A já chci, aby mě slyšeli, že to nestálo za to, aby se nad tím zamysleli, aby udělali správná rozhodnutí. Je to velká práce. Občas funguje jako terapeut pro ty děti, protože chtějí mluvit o věcech, které ostatní lidé nevydrží poslouchat.

DZ: Můžete mi dát příklad?

Dám vám příklad sám sebe. Když jsem byl mladší, bral jsem steroidy, byl jsem ještě o 25kg těžší než jsem teď, byl jsem opravdu velký a byl jsem úplně maniak, a hodně jsem pil. Dostal jsem se do rvačky s jedním z mých kamarádů a oni mě vyhodili z večírku, protože jsem téměř likvidoval ten byt, kde jsme byli.

Šel jsem do metra a tam byl černoš, 45 let, díval se na mě. Přímou do očí. A mezi náma se povídalo, že černoš by se někdy neměl podívat bílému do očí. Je to otrok, měl sklopit zrak. Byli jsme tak blbí.

A já ho uviděl, podíval jsem se na něj a řekl jsem: "Co se na mě kurva díváš v mé zemi". A on se stále na mě díval. A tak jsem šel k němu a on se na mě usmíval. A dnes vím, že když se na někoho usmívám, tak to dělám proto, že jsem k nim přátelským. Ale tenkrát, jsem byl tak podivný, moje hlava nefungovala, a já jsem si myslel, proč si na mě, jak se to říká, když se neusmíváš, smát, ne smát se se mně, ale vysmíval se mi, proti mě. A já jsem se úplně zbláznil, on se mi nemá co vysmívat v mé zemi.

A tak jsem ho kopnul asi třicetkrát do obličeje ocelovou špičkou. Úplně jsem vypnul. A když jsem znovu dostal vědomí, tak jsem nemohl vidět jeho obličej, protože jsem ho úplně zničil. A utekl jsem od tamtud. Nejsem na to pyšný. Stydím se za to, co jsem udělal a proto to říkám. Je to úplně hloupý, udělat něco takového. On nic...

Já byl tak plný nenávisti, ale ten, koho jsem nenáviděl nejvíc

jsem byl já sám. A jediný způsob, jak dostat tu nenávist pryč bylo zaútočit na někoho. A potřeboval jsem to říct. A když já šel k terapeutovi, mluvit o těch problémech, jemu bylo špatně z toho, co jsem mu říkal, co jsem udělal. A stejně jako většina lidí, když to slyší, a takových příhod je víc, tak je mi zle z mého vlastního příběhu.

Ale já je můžu poslouchat, já jim můžu říct: "já jsem také dělal tyhle věci. Já nemůžu nic oddělat, ale můžu se změnit". Jak říkají tady v ymce vždycky, v Bibli, můžete se změnit. A když tě někdo uvidí a řekne: bud vítán, tak se můžeš ještě víc změnit, je to jednodušší. Takže tohle je základ naší práce.

Jsmo ve Švédsku dost známí. Je nás jen 5, co pracujeme, není to moc, ale pracujeme v celém Švédsku, většina lidí nás zná. A policie nás zná a dělám přednášky policii a ve ško-

lách, učitelům, opravdu se snažíme, aby lidi přestali nenávidět neonacisty. Protože když je nenávidíte, tak nejste o nic lepší než oni.

Snažit se je vidět jako lidské bytosti, dělá zlo, ale není zlý. Jsou to jeho činy, co jsou špatné. Já se můžu změnit, mí přátelé se mohou změnit, a někteří z nich jsou vedoucí, dělají ozbrojená přepadení... my jsme se mohli změnit, tak jsem si řekl, že se kdokoli může změnit.

DZ: Co vás změnilo?

Pro mě to bylo ten destruktivní život. Mluvili jsme o tom, že jsme elita. A pak je to jako když dojdete spasení, je to ta samá věc. Začal jsem přemýšlet: ja nejsem žádná elita, nemám žádné vzdělání, seděl jsem v base, žil jsem zbytečný život, bylo mi 25 a já jsem chtěl jiný život.

Všichni děti mého věku, všichni kamarádi ze školy měli auta, děti. Já neměl nic. Jenom metro s dalším násilím. A pak jsem potkal jednoho policistu, který mě přijal a řekl mi: jsi v pohodě, ja Ti můžu pomoci, jestli chceš pomoci. A on mi pomohl dostat se do AA (Anonymní alkoholici, pozn red.) programu. A tam jsem spadnul na dno, bylo mi zle, bylo mi psychicky špatně, chtěl jsem se zabít.

A pak když jsem přežil, tak jsem si uvědomil, že Bůh pro mě má ještě důvod, abych žil dál. Pokud dokážu odvrátit jednu lidskou bytost od toho, co jsem dělal já, tak jsem zachránil životy, mnoha lidem zranění, fyzické i duševní. A zachránil jsem je, ty aktivní neonacisty, jejich rodiny, jejich oběti, je to jako kruhy na vodě. Je to skvělá práce. Každý den něco uděláš, umožníš lidem se změnit, trochu povyrosteš.

DZ: A kdyby tenhle projekt byl už v době, když jsi byl malý, myslíš, že by Ti to bývalo mohlo pomoci? Nebo si myslíš, že sis tím musel projít, aby sis uvědomil, že to je špatně?

Myslím, že kdybych měl lepší vzory, tak bych dělal jiné věci. Neměl jsem žádné kamarády, vůbec. Nejdřív jsem byl skinhead, pak ten gang, který nebyl zpočátku rasistický se

BITTE SICHTBAR TRAGEN!

DAS WELTWEIT ANERKANNTE ZEICHEN FÜR GEDÄCHTNISCHWUND.

NRW Aktiv gegen Rechtsextremismus.

Die Helpline Aktiv gegen Rechts unterstützt die Menschen in Nordrhein-Westfalen. Mit Rat und Tat. Gegen Rechtsextremismus, Fremdenfeindlichkeit, Antisemitismus und Rassismus. Kontakt: +49189 3100 110 www.NRWGegenRechts.de

FAIRSTANDNIS Helpline Aktiv gegen Rechts 0180 3 100 110

stal rasistický. Ale to byli moji jediná kamarádi.

Kdybych měl nějakého kluka, který by byl pět, šest, deset let starší než já, který by mě chytnul a řekl: pojď a pojď do kina, pojď si popovídat, jak se cítíš? To je ta první věc, co se ptáme našich klientů, jak jim říkáme: Jak se cítíš? Ne, cos udělal, nebo proč tohle děláš. Ale: jak se cítíš? Je to lidská bytost.

DZ: Řekl bys, že je ve Švédsku hodně problémů s rasismem?

Ano. Roste to, stále. A změnilo to tvář. Před pár lety byl rasistický problém gangy skinheadů, dnes si politici myslí, že problémy s ra-

sismem jsou pryč, ale tak to není. Máme nová hnutí, která se nazývají Švédský odboj.

A oni říkají své mládeži, svým dětem, že nesmí být skinheady, nesmí mít tetování, atd. Protože policie by vás poznala, musíte být obyčejní, a používají internet. Švédsko je jedna z největších v « white power » hudbě. Jedna věc o Česku je, že tady prodávají hodně švédských nahrávek, protože jsou ze Švédska, ale většina z nich je lisována a tisknuta v Česku. Je to velký problém, roste to všude.

Tyhle generace, ty děti, co dnes vyrůstají, jsou ty, které vědění, že to nebudou mít lepší, než jejich rodiče. Moji prarodiče byli chudí, moji rodiče na tom byli trochu lépe. Lidé jsou sobečtí, to roste všude, když se nestaráš o ty kolem, o ty, co jsou nechání pozadu, tak skončí v různých negativních gancích.

Je vidět, že Ymka působí opravdu na všech polích, i těch nejozřejavějších a nejbolestivějších. Sociální programy jsou běžnou součástí nabídky Ymek jak na východě, tak na západě Evropy. Proč se neangažovat v tomto směru i u nás?

/Dominik Zunt/

O svobodě a osudu

Sedím nad knihou a i kdybych nechtěl, tak musím pochopit, že už je školní rok. Je ráno po osmé hodině a venku pláče dítě. Tedy pláče - ono to dítě řve. Přímou pod našimi okny je totiž školka. A dítě do školky nechce, a protože již vyčerpalo všechny možnosti, jak upozornit na toto své rozhodnutí, zvolilo akusticky velice naléhavou verzi. Sedím nad knihou, čtu Paula Tillicha, měl bych se snažit něco si zapamatovat ke zkoušce a místo toho přemýšlím, nakolik ono ubohé dítě něco tu o svobodě a osudu. Není to vůbec jednoduchá otázka, pan Tillich ji vyjádřil na mnoha a mnoha stranách a ono dítě pouze ve velice naléhavém křiku.

„Máš šanci, tak se snaž. Nenech se určovat trendy a pokračuj v tvořivém jednání“, tak by tě třeba povzbudil pan Tillich. A musím říci, že ten malý protestant pod okny se vsuknutí snaží (i když nevím, nakolik lze jeho snahu označit jako tvořivé jednání). Zvrátí jasně mluvící statistiky o úspěšnosti takových pokusů? Zvrátí prvek nutnosti v dynamice dějin? Stručně řečeno - vydrží rodič či nevydrží?

Jsem špatný student a o nic lepší teolog. A navíc kolem sebe cítím sevření mnoha takových nutností, stejně jako ten nešťastník, který nechtěl do školky. Tak by se mi líbilo, kdyby mě někdo vzal za ruku a řekl: „Teď to vydrž, dneska jdeš přece hned po obědě. A odpoledne spolu půjdeme tátovi naproti do práce. A cestou si kou-

píme zmrzlinu a podíváme se, jak jezdí tramvaje - schválně, kolik pojede těch nových.“

Učím se naslouchat tomu hlasu, který ve mně přemáhá strach z toho, co kolem nás vypadá tak strašně nutně a nepřekonatelně. Učím se naslouchat hlasu, o kterém se snaží vyprávět i pan Tillich, jakkoliv mu někdy nerozumím. Ten hlas se snaží ujistit mě, že i tyto hrůzy kolem nás už byly překonány, že jeden neznámý muž z Nazareta, jehož jméno dnes zná každé malé dítě, přemohl všechno, čeho se bojím a jako Vzkříšený, Kristus nabízí cestu ze vši té bezvýchodnosti.

Snažím se naslouchat a snažím se to přijmout. Mezitím venku dítě přestalo křičet.

/Jiří Ort/

Ung Uge - týden mladých

Zdály se vám poslední prázdniny moc nudné? Chcete zkusit něco nového a netradičního? Tak jedte na Ung Uge! Prázdninový tábor s tímto exotickým názvem nabízí kromě exotických zážitků také exotickou stravu. Možná až moc. Více už o tom píše naše spolupracovnice.

Každý jistě zná to napjaté očekávání, kdy už se nemůžeme dočkat posledního školního dne a prvního dne prázdnin. Já jsem letos byla napjatější než kdykoli předtím - čekalo mě „dánské dobrodružství“.

Měla jsem jet jako vedoucí české výpravy YMCA mladých lidí na mezinárodní tábor Ung Uge do Dánska. Na pozvání dánské YMCA jsme odpověděli radostně a společně se slovenskou výpravou jsme vyrazili směr Dánsko.

Náš pobyt v Dánsku

byl rozdělen do několika fází. Po příjezdu jsme byli rozděleni do rodin, kde jsme prožili super dva dny. Dobrovolníci tamních YMCA se o nás starali jako o vlastní a my jsme si jen užívali. Naše skupinka absolvovala výlet na kole, při němž jsme mohli obdivovat krásu krajiny a okusit svěžest dánských dešťů. Druhý den jsme pluli na nejstarším parníku a překonali nesnadný výšlap na nejvyšší horu Dánska - Sky Mountain, která měří 147 metrů.

Další den jsme se všichni účastníci (Poláci, Slováci, Ukrajinci, Maďari, Rumuni, Makedonci a samozřejmě Češi) sešli ve škole v městečku Aulum, kde měl camp probíhat a kde také pokračovala naše fyzická a psychická příprava na tuto mimořádnou akci. Tým, který se o nás staral, odváděl dobrou práci. Snažil se nás povzbudit v prohlubování mezinárodních vztahů a k překonání „kulturního šoku“. Dny byly plné her, debat a kulturního vyžití. Jako Češi jsme se nenechali zahánět - rozdávali jsme české sušenky a tančili polku.

Během pobytu jsme se přestěhovali z útulné školy do stanů na nedalekou louku. Trochu jsme se tohoto kroku obávali (dánské počasí bývá občas chladné), ale přívětivost našich hostitelů nám pomohla překonat všechny problémy.

Na zahajovací show se mačkalo dva a půl tisíce mladých lidí. Společně jsme zažili evangelizační diskuse, koncerty, obří opékání, workshopy i noční výlet, při kterém jsme noc trávili venku buď pouze pod plachtou nabo v prasečích chlívkách. Mně osobně se nejvíc líbil workshop alternativní vaření, kde jsme omývali, sušili, smažili a jedli nejen velké, tlusté a křupavé červy, ale i štavnaté šváby.

Také mě příjemně překvapila atmosféra při sledování fotbalového zápasu Česko - Dánsko (tehdy jsme s Dány bojovali na evropském šampionátu, pozn.red.). Trochu jsem se toho obávala. Jen považte: 2000 Dánů proti osmi českým fanouškům. Netroufala jsem si odhadnout, zda by pro nás bylo lepší ten zápas prohrát a pak snášet posměch, nebo vyhrát a čekat na krutou pomstu Dánů. Jak víme, čeští fotbalisté nakonec zvítězili a česká výprava se stala obdivovanou součástí Ung Uge campu. Stali jsme se mediálními hvězdami, každý nás chtěl fotit, poskytovali jsme rozhovory...Byla to sranda.

Myslím, že mohu za všechny účastníky říct, že se nám Ung Uge moc líbilo. Takže díky, Ymko!

/Verča/

Znovu na Sichovce

Reportáž z „Mini prežití v přírodě 7.“ - letního pobytu teenagerů z YMCA Ústí nad Labem ve srubu „Sichovka“.

radostí ze zdařené práce nebo výletem do Krásné Lípy - města, jehož název není zavádějící. No a když k tomu ještě přidáte cukrárnu na malebném náměstí - kopce zmrzliny a šlehačky, komu by se stýskalo po televizi? Večer není jen příležitostí k opékání špekáčků. Povídáme si o hvězdách nad námi, vesmíru, který nás obklopuje. O tom, jak málo ještě člověk ví, a že tím spíše by měl být ke všemu kolem ohleduplnější. Mít rád přírodu a udržovat ji stejně jako dobré mezilidské vztahy. To jsou témata, za která by se nemusel stydět žádný dospělák.

Je odpoledne jako každé jiné. Pro skupinku teenagerů navštěvujících centrum YMCA v Ústí nad Labem však začíná něco neobvyklého. Srpnové slunce nemilosrdně žhne a před klášteřem sv.Vojtěcha se začíná tvořit hlouček rodičů se svými ratolestmi. Ty je na pár dní opustí, aby se mohly od 16. do 19. srpna zúčastnit pobytu ve srubu Sichovka nedaleko Krásné Lípy. Od prvního dne je všem účastníkům jasné, že některé vymoženosti jsou nadobro zapomenuty na prahu domovů. Jsme uprostřed lesů. Již příprava snídaně a teplého čaje vyžaduje značné úsilí. Připravit dřevo, zatopit v kamnech pod plotnou, přinést pramenitou vodu z nedaleké studánky a...čekat. V době kuchyňských spotřebičů a rychlovarných konvic, které nám vše urychlují je takové čekání opravdu dlouhé. A co teprve oběd nebo večeře. Ale takovéto „starosti“ jsou vyváženy

Je tu další odpoledne, tentokrát poslední v této divočině. Uspořádali jsem soutěž v překonávání překážek na dvou nad sebou napnutých laněch, na dráze celkem asi 200 metrů dlouhé. Nejprve na zkoušku a poté na čas. Nejlepší může být jen jeden. Vítězové ale byli nakonec všichni, kdo trasu zdolali. Večer ještě vyhlášení výsledků, kytara, hry a pak už jen loučení. Myslím, že všichni se sem někdy rádi vrátíme. Třeba až budeme mít dost všech těch zvuků které vydávají mobily, počítače, televize, alarmy,... a budeme chtít tiše poslouchat jak šumí les."....

/Radek Bělovský/
- vedoucí a koordinátor minitábora
další akce YMCA Ústí nad Labem viz.
<http://usti.ymca.cz/>

MRAVENIŠTĚ 2004

-podzimní

5. - 7. listopadu 2004, Štěkeň (u Strakonice)

Opět je tu další ymkařské Mraveniště, tentokrát podzimní - tedy více pracovní! Program se bude ještě doladovat, ale hlavním tématem je dotažení „Rozvoje YMCA“ do konkrétních kroků na rok 2005 a dále! Plánujeme také jednu odbornou přednášku na téma „Motivace dobrovolníků a účastníků“. Uzávěrka přihlášek 29.10. 2004!!!

Více info a přihlášku získáte na www.ymca.cz -> Aktuality nebo na KČ YMCA.

Odhalení pamětní desky v Paláci YMCA

U příležitosti 160. výročí založení YMCA se všem členům a příznivcům YMCA dává na vědomost, že asi v polovině měsíce listopadu roku 2004 bude v prostorách Paláce YMCA odhalena pamětní deska prvorepublikovým předsedům YMCA v Československu a dalším významným osobnostem, které měli s YMCA spojitost.

Přesný termín bude stanoven v nejbližší době, hledejte proto informace na www.ymca.cz nebo na ústředí YMCA v ČR. Na slavnostní odhalení desky Vás srdečně zveme!

Fahrenheit 9/11

V den, kdy se na každém kroku (v televizi i v novinách) připomínala památka obětí teroristického útoku na USA, proběhla v pražském kině Světozor premiéra kontroverzního snímku Fahrenheit 9/11 - politické satiry a především veřejné obžaloby George W. Bushe a jeho války v Iráku. Jak se stane, že dokument získá Zlatou palmu na festivale v Cannes, a je navíc finančně nejúspěšnějším v dějinách dokumentaristiky? Jednoduše. Režisér snímku Michael Moore nejenže nabízí přesvědčivé důkazy, které dosud nebyly zpochybněny, ale také moc dobře ví, jakým způsobem je podat.

malý úsměv na rtech. Sledujeme i jeho podivuhodné počínání od mládí, kdy se pokoušel stát ropným magnátem. Do jaké společnosti přišel, ta selhala. Jediné, co

ho drželo nad vodou, byla finanční pomoc od saúdských podnikatelů. „Proč by saúdští miliónáři, osoby ze země, která má obrovské zásoby ropy, měli vkládat své peníze do selhávající, bezvýznamné americké ropné firmy George Bushe, je záhada,“ podivuje se ve filmu M. Moore, ale v zápětí nabízí prosté vysvětlení. Za vším jsou spletité investice saúdských miliónářů, kteří si tak získávali (získávají) vliv ve vládě USA. To, že finančním spojencem Bushovi rodiny byla i rodina Usáma bin Ládina zase vysvětluje, proč mohli bin Ládinovi příbuzní po útoku 11. září vycestovat ze země, aniž by byli vyslechnuti policií. Diváci se v této části opravdu pobaví, dokud si neuvědomí, že toto nemá být komedie, ale skutečnost.

Jakoby neskutečný příběh začíná roku 2000 na Floridě v den, který je podle M. Moora nejsmutnějším dnem pro Ameriku – za pochybných okolností se zde stává George W. Bush americkým prezidentem. V těchto volbách měl vlastně zvítězit jeho protikandidát Al Gore, ale to by nesměl být senátorem Floridy Bushův bratr. Nový prezident podle svých slov ví, co to znamená pracovat, a tak můžeme obdivovat jeho zajímavý styl hraní golfu či řezání motorovou pilou společně s dřevorubci. Vše je doprovázeno vhodnou hudbou ze starého westernu a osobitými výroky samotného Bushe, které vyvolávají ne-

Přichází tragédie 11. září. Bin Ládin není dopaden a boje v Afghánistánu trvají do té doby, než je zde dosáhnuto vybudování ropovodu. Musí se ale přeci něco udělat, a tak padne prst na Irák. Proč ne, je tu obrovské ropné bohatství. Není také divu, že výpočty, kolik přinesou investice na obnovení poválečného Iráku, jsou hotovy ještě dříve, než se s válkou začne. Největší zisky má navíc společnost překvapivě vlastněná americkým viceprezidentem Dickem Cheneyem. M. Moore kritizuje tuto válku, která je podle něj vedena jen za účelem zisku. Film obsahuje záběry, na kterých jsou do armády verbováni mladí Američané z chudinských čtvrtí s největší nezaměstnaností, pro něž je to jediný způsob, jak vystudo-

stojí psáno v upoutávkách na Fahrenheit 9/11. A není pochyb, že tato „mediálně kouzelná“ formule přitáhne do kin ještě mnoho diváků. Jestliže výraz kontroverze znamená slovní utkání či prudší výměnu názorů, pak se ten, kdo si po premiéře snímku počkal na následující diskusi, mohl přesvědčit proč. Diskuse se mimo jiné zúčastnil politolog Pavel Barša (odborník na vztahy západního a islámského světa - pozn. red.), americký novinář Erich Best nebo český filozof a religionista Erazim Kohák. A jen pro vykreslení atmosféry – hned v prvních minutách bylo díky

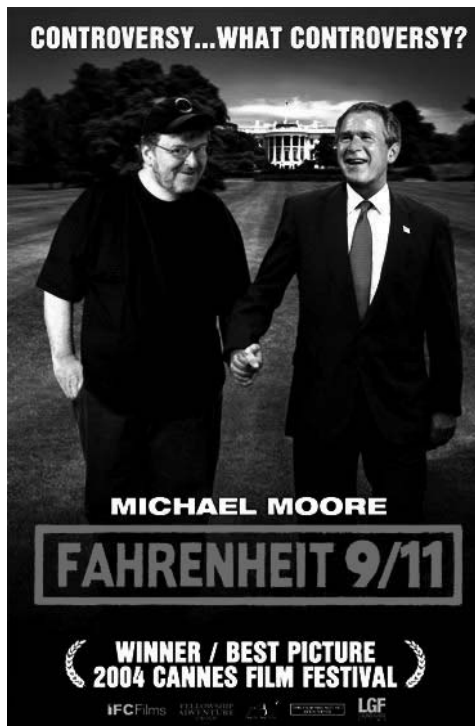
vat. Moore proto zkusí sám přesvědčit americké kongresmany, aby poslali své děti do války. Je snad jasné, s jakým výsledkem. Irák Moore vykresluje jako pestrobarevné místo s veselkami a spoustou šťastných dětí - přesně předtím, než na něj dopadnou bomby. Toto pojetí je mu často vytýkáno, neboť se vůbec nezmiňuje o diktátorském režimu Saddáma Husajna. Moore se s Iráčanem v jednom shoduje: Američané v Iráku nemají co hledávat. V Americe však lidé věří, že bojují

Fahrenheit 9/11 je výborný film, ale přesto vám na něm chybí něco podstatného. A to objektivita, na kterou jsme u dokumentů zvyklí. Vůbec proto nepřekvapí, že je Mooreův film často nazýván propagandou. Režisér se netají tím, že G. Bushem opovrhne.

za správnou věc. Někdo jim lhal. „Dělejte něco!“ vyzývá slogan na konci filmu.

Fahrenheit 9/11 je výborný film, ale přesto vám na něm chybí něco podstatného. A to objektivita, na kterou jsme u dokumentů zvyklí. Vůbec proto nepřekvapí, že je Mooreův film často nazýván propagandou. Režisér se netají tím, že G. Bushem opovrhne. Vidět je to hned v úvodu filmu, kdy jsou použity záběry Bushe a jeho společníků čekajících před vysíláním pod rukama maskérů. Napadne vás, že v dnešní době je díky pár filmovým sestřihům lehké udělat hlupáka z kohokoliv. Fakta, která autor nabízí, jsou tak znehodnocena podbízáním. Příkladem je i pasáž o hrdé matce, se kterou Moore natočil rozhovor. Je pyšná na to, že její syn bojuje v Iráku, ale jen do té doby, než syn zemře, a ona čte jeho poslední dopis, v němž nadává na Bushe. Pasáž, ve které zarmoucená matka jede k Bílému domu, opravdu působí na city a je otázkou, zda se do dokumentu hodí.

„Kontroverzní... Proč kontroverzní?“ Tak

potlesku či hvizdotu jasné, kolik z přítomných diváků je protiamericky naladěno. Všichni. Tím byla výměna názorů trochu ztížena, avšak na prudkosti nic neztratila. Mohla jsem být svědkem pouze prvních dvou hodin diskuse (tudíž mi nejsou známy žádné fyzické konflikty), ale i to mi postačilo k zjištění, že se diskutéři „prokecali“ do bludného kruhu. Mooreův film se totiž nezabývá jen případem amerického prezidenta, ale také otázkou, zda je použití vojenské síly vůči jinému státu v určitých případech potřebné a omluvitelné, nebo vždy odsouzené. Kdo z vás zná správnou odpověď?

/Veronika Kočová/

Výběrová řízení F-nadace pro rok 2005

F-nadace vyhlašuje výběrová řízení na poskytnutí nadačních příspěvků na podporu vzdělávání zaměstnanců a dobrovolníků neziskových organizací, jejichž posláním je umožnit lidem poznání a rozvoj křesťanských duchovních hodnot.

Výběrová řízení probíhají v následujících oblastech:

Podpora sociálně slabých účastníků vzdělávacích programů

Příspěvek poskytnutý organizátorům seminářů, školení, konferencí, apod. na uhrazení části nákladů sociálně slabých účastníků. Organizátor získá možnost zvýšit kvalitu vzdělávacího programu z prostředků získaných účtováním plné ceny ostatním, sociálně silnějším účastníkům.

Podpora vzdělávání pracovníků neziskových organizací – externí programy Příspěvek na vyslání pracovníka (zaměstnance i dobrovolníka) na školení, stáž, konferenci, seminář apod.

Podpora vzdělávání pracovníků neziskových organizací – interní programy Příspěvek na zorganizování vlastního školení pro pracovníky organizace (zaměstnance i dobrovolníky).

Podpora vzdělávacích programů pro děti a mládež

Příspěvek na programy pro děti a mládež

NADACE

do 18ti let věku, podporující zodpovědný životní styl preventivní programy zejména v oblasti drogových závislostí, alkoholu, sexu, AIDS.

Podpořeny budou zejména přednáškové aktivity.

Uzávěrka příjmu žádostí je 31. října 2004.

Další informace a přihlášky:
tel. 224 095 813
e-mail: granty@f-nadace.cz
www.f-nadace.cz
F-nadace, P.O.BOX 107, 130 11 Praha 3

/Egon Čierny/

GEORGE WILLIAMS

Cesta obchodního příručního k červenému trojúhelníku se čtyřmi písmeny.

Narodil se v r. 1821 jako syn farmáře v Somersetu, dětství nezažil mnoho blahobytu.

Ve 20 letech odešel do Londýna, **stal se obchodním příručím obchodu s látkami**, pracuje stejně jako tisíce mladých lidí 6 dní v týdnu a 14 hodin denně.

Trápil se nad osudem řady kamarádů (propadali kartám, pití, nevěstincům), kteří byli v rychle rostoucím Londýně ztraceni. **Začal se s nimi scházet, diskutovat, četli a vykládali biblii, společně se modlili.**

6. června 1844 zakládá s 11 druhů hnutí vzájemné podpory a nazývá je **Y.M.C.A. - Young Men's Christian Association - Křesťanské sdružení mladých mužů.**

Za 5 let už má YMCA v Londýně knihovnu, čítárnu a místnosti pro mimoškolní výuku matematiky a jazyků.

Stává se úspěšným obchodníkem, pak společníkem firmy Hitchcock.

Jeho YMCA se mezitím bleskově šíří do USA, Kanady a Evropy.

V r. 1882 má už anglické ústředí 188 místních sdružení a YMCA se stává v civilizovaném světě novým pojmem.

U příležitosti padesátiletého výročí založení YMCA **povyšuje královna Viktorie George Williamse do šlechtického stavu** a město Londýn mu uděluje čestné občanství.

V roce 1905 se v 83 letech zúčastní oslav 50. výročí založení Světové aliance YMCA v Paříži, téhož roku umírá.

Je pohřben v kryptě katedrály sv. Pavla v Londýně. Pohřební průvod jeho stoupenců a lidí, kterým pomohl, zastavil dopravu ve středu Londýna na 2 hodiny.

Podařilo se mu změnit životy mnohých, kterým vlada ani církve nedokázala pomoci.

Dal vznik hnutí, které T. G. Masaryk lapidárně pojmenoval „praktické křesťanství“.

Dnes je YMCA největší dobrovolnou organizací mladých lidí na světě.

/Jaroslav Vojta Hynek/

Kavárna v Paláci YMCA v Praze v roce 1943

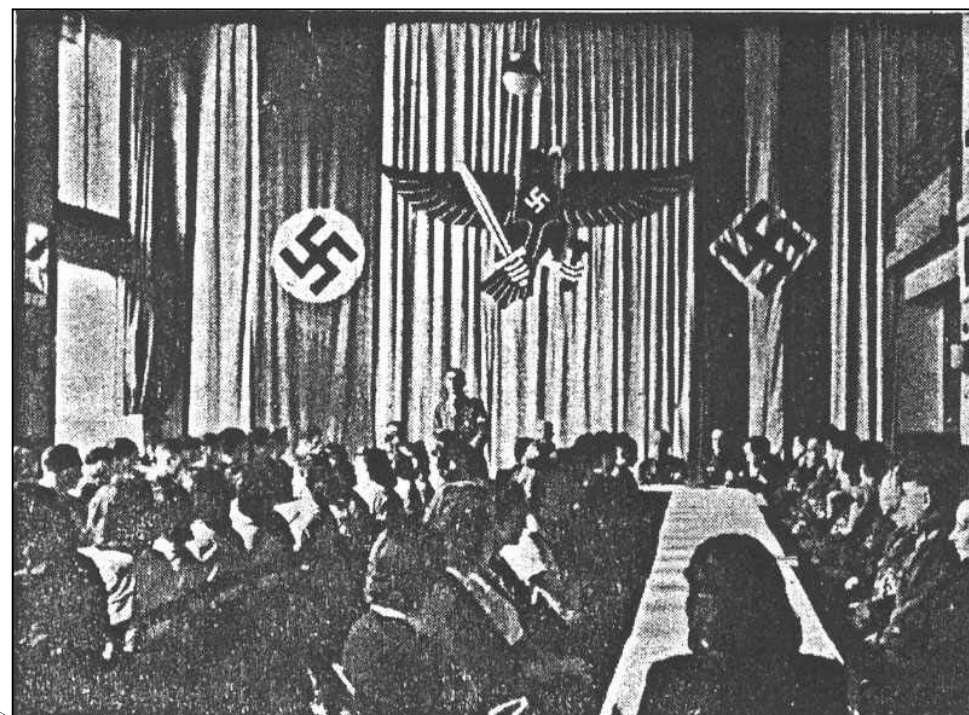
Archiv YMCA v ČR není svým rozsahem velký. Zabírá toliko malou místnost v podkroví Paláce YMCA. Přesto se v něm dají najít velmi cenné dokumenty, které vypovídají o minulosti Ymky.

Jeden takový dokument, fotografii, vám zde předkládáme. Je na ní zachycena kavárna v Paláci YMCA tak, jak ji asi neznáte.

V letním čísle časopisu Protein (7-8/2004) jste mohli na straně 20 číst zprávu Mikiho Erdingera o tom, co všechno potká pracovníka v Informačním centru. Tenkrát se nám nepodařilo nalézt v archivu fotografii, kterou otiskujeme nyní. Byla tam fotografie kavárny v dobách její největší slávy a krásy.

Pokud si tedy najdete předminulé číslo můžete sami srovnat rozdíl mezi těmito dvěma fotografiemi. Dočtete se tam také zajímavý příběh o tom, k čemu kavárna YMCA po obsazení tehdejšího Československa fašisty sloužila. Myslíím ale, že tato fotka hodně napovídá...Každopádně je to zajímavá archiválie a věřme že tyto prostory už nikdy v budoucnu nepotká nic podobného.

/J.V.Hynek/

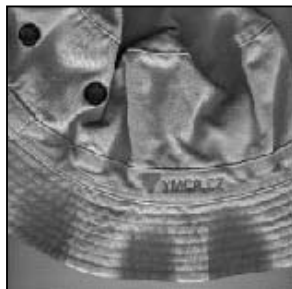
aneb co ulpělo v redakčním komíně STŘÍPKY * AKTUALITKY * ZPRÁVIČKY * Etc...

▼ Trička YMCA

Je sice po létě, ale tričko každý užije po celý rok! Trička YMCA jsou ve třech barvách (černá, béžová a módní oranžová) všechna se stejným VYŠITÝM (vydrží vám tedy déle než tričko!), lehce stylizovaným logem YMCA - viz obrázek. Černé a béžové je do věčka, oranžové klasicky do obloučku.

K dispozici jsou velikosti S, M, L a XL - od každého ale jen omezený počet kousků. (Pozor, už není černé a béžové XL!) Ale L je dost velké! Cena je stejná jako výrobní 200,- Kč/kus. Máte-li zájem pak se obraťte na ústředí (Vojta, Věra). Barvy si vyberete dle obrázků na www.ymca.cz.

▼ Kloboučky a čepice YMCA

Léto je za námi, ale horko ještě bude a před deštěm také skvěle ochrání. Nebezpečně se ztenčují zásoby čepic a kloboučků YMCA. Máte tedy poslední příležitost si je koupit viz obr. napravo - (nebo nejlépe na internetu www.ymca.cz - > Aktuality, tam

je to v barvě). Sledujte také hlavy okoloidoucích mkařů - je možné, že ho už mají na hlavě.

K dispozici jsou velikosti S a M. Barevné provedení jednotné. Klobouček je z kvalitního materiálu a napsí je tam vyšitý, takže vám vše vydrží léta. Cena je stejná jako výrobní 160,- Kč/kus.

Pokud se vám klobouček na vaši hlavičku nezdá a sluší vám víc čepice - kšiltovka „anobrz bejzbolka“, tak je k dispozici též! Barva přibližně stejná, výšivka zcela stejná (obrázky také na internetu). Cena rovněž stejná jako výrobní 150,- Kč/kus.

Máte-li zájem pak se obraťte na ústředí (Vojta, Věra).

▼ Samolepky YMCA

Dle vašich požadavků byly vyrobeny samolepky

s logem YMCA (viz obrázek), jsou k dispozici na ústředí.

Máme dvě velikosti - malé (3 cm) za 2 Kč/kus a velké (18 cm) za 45 Kč/kus. Malých je dostatek, velké už nejsou, ale mohou se přiojednat!

▼ www.protein.ymca.cz

Na výše uvedené adrese pod banerem „Protein PDF verze“ najdete ... .. hádejte... ☺! V dohledné době bude opět zprovozněna i textová verze díky novému dobrovolníkovi, tak to průběžně zkoušejte...

▼ SAZE od vás KČ YMCA

Pokud byste měli krátkou zprávičku typu

SAZE z vašeho KČ, o které si myslíte,

že by mohla zajímat širší čtenářskou

ymkařskou obec, tak ji bez ostychu

zašlete na mail redakce Proteinu -

protein@ymca.cz - rádi ji zveřejníme.

Vojta (vojta@ymca.cz)

Diářek 2004

CO	KDE	KDY	KONTAKT	DRUH AKCE
VALNÉ SHROMÁŽDĚNÍ YMCA v ČR	Brno	23.10.	vojta@ymca.cz	
podzimní Mraveniště 2004	Štěkeň u Strakonice	5.-7.11.	vojta@ymca.cz	
Gospel night YMCA Praha	jeden z pražských romantických kostelů	12.12.	paha@ymca.cz	TENSING
Gospel night YMCA Krnov	Krnov	19.12.	krnov@ymca.cz	TENSING

VÝROČÍ. A ČÍ?	kde se narodil, zemřel či zapsal do dějin	kdy to udělal	proč bychom si ho měli pamatovat
* František Drtina	Hněvšín u Slap	3.10.1861	český pedagog a filosof. Založil časopis Česká mysl, napsal knihu Myšlenkový vývoj evropského lidstva. Otec Ymkaře, politik Prokopa Drtiny
+ Emil Filla	Praha	7.10.1953	sochař, malíř, představitel české meziválečné avantgardy. Člen spolku výt. umělců Mánes a skupiny Osma
* Martina Navrátilová	Praha	18.10.1956	zřejmě nejlepší česká tenistka, v roce 1975 emigrovala do USA. Devětkrát vyhrála dvouhru ve Wimbledonu a mnoho dalších turnajů
* Otto Wichterle	Prostějov	27.10.1913	český chemik, vynálezce kontaktních čoček. Poprvé je odlihl v r.1961 ve svém bytě pomocí dětské stavebnice Merkur

**<http://protein.ymca.cz>
nemáte aktuální Protein? Přčtete si ho
na internetu!**

Archiv starších čísel ve formátu PDF, možnost hlasování, ankety,...

Vaše příspěvky a pozvánky na akce zasílejte na protein@ymca.cz